

S E R E G É L Y E M Y

A
SZENT KIRÁLY

F Ő V Á R O S I K Ö N Y V K I A D Ó

A fametszeteket I s t o k o v i c s K á l m á n
festőművész készítette,
Nyomatott az 1938. évben Budapesten a
Fővárosi Nyomda Részvénytársaság
Bodoni betűivel.

Sequit legenda . .

Eegy eeyel kedeegh ffeel kelé es meene koezykben az zeegenyeknek egy sakcho peenzel, hogy az zeeghenyek azt lattaak volna reea rohananak es mynd peenzeet el ragzdozaak. Mynd zeep kyraly ewz zakalaat ky zaggataak, hogy mykoron azt zenwette volna az isten emboere es Cristus lesusnak vyteze nem aloyttaa tyztoeletlenseggre es bozwsagra. De nagy eremmel es halaa adassál az eedes teremtoe wr istennek zent zyleye keepe eleyben meene . . .

(Codex Hungaricus 1527. f. 249.)

sikorgó hideg volt. A havas égbolt szürkén borította a tájat. Sűrűn, lassan szálltak a nehéz hópelyhek, eltakarták a fekete földet. Ahogy lassan-lassan szálltak, hulltak egymásra sokasodva, ezüstös fényűvé tették a szürkéséget. Az alkony selyemfüggőnye leereszkedett, elsötétült a téli ég, még szebben és tisztábban ragyogott a hó.

A fejedelmi házban szemét nem hunyta le az agg király. Nehéz gondok gyötörték: népét elvezette az egy igaz Istenhez, de a démonikus pogányvér újra vissza-vissza tért és a régi szokásokért tiport-rontott mindent ami új és szent volt.

Az egy igaz Isten pedig próbára teszi az új nyáját. Nem nyújtja segítőkezét a fölkenet királynak, mert csak azt akarja alattvalóul, aki lelkét alázatos szívvel önként nyújtja át. Súlyos évek nehezdednek az országra. Tikkasztó száraz nyarak, amikor az égből egy csöpp sem hull. A föld meghasad. A hőségben a fán fonnyad a gyümölcs, nem érik be a kalász, ezt gyűjtse össze az egy igaz Isten új népe, törje meg és hordja be, hogy a keserves kenyérből még télre is jusson.

Még nem alázatos a nyáj.

Nyugtalan az ősz király éjszakája, fáradt szemét messze kerüli az álom. Valami a fülébe zúg, mintha

népe jajjongana. A próba súlyos. Csikorgó a tél, a kenyérré való fogy. Éhség gyötri a népet.

De a nyáj nem hajlik. A pogány dac felüti fejét. Először csak titkon, sűgva zűg Királya, Istene ellen, majd egyre hangosabban. Űgy, mint a szél, amely mozdulatlanságból kilépve, először csak a bokrok leveleit indítja zizegű beszédre, majd fut, nő, viharzik, fákat csavar ki.

A király ajtaját vihar verdesi. Nehezen kel föl pihenést nem nyűjtó nyughelyérűl és fáradt lépéssel kincses házába megy. Kitarja a kaput és alázattal hívja népét, hogy Isten szent nevében osszák meg vele, ami az övé. És a nép vihara betűr a kincsesházba. Tépi, szaggatja egymás kezébűl a sok szép aranyat. Őrűl, ujjong, tombol magáról megfeledkezve, gűnnal kiált az ég igaz Istene ellen. Majd mint az orkán, mely ördűgi munkáját elvégezte, a rombolást, a pusztá ürességet hagyja maga után.

A téli hajnal küzd már a messzeségben az ég sűtétjével, a sápadt havon kékes fény csillog és a kitárt kincsesház kapujában ott áll a fűstűlgű fáklyák fényében a megalázott ősz király. Teste, lelke megtépvé, szemébűl a fájdalom könnye kigűrdűl. Valami fogja, szorítja szűvét és húzza a reszketűt a kápolnába. Halálra kínzottan borul térdeplűjére és meggyűtűrt lelkével az egy igaz Isten boldogságos Anyjához fordul. Ne hagyja el őt és országát,

amelyet neki ajánlott, amikor népe nem érti az iszonytató vétket, amit elkövet és nem látja a tövist, amelyet királya lelkébe vert. Mossa el a bűnt az idő és a megbánás, a tövis maradjon az övé, ha saját fájdalmával megválthatja nyája vétkét.

S míg az ősz király térdeplőjén nehéz tusában küzdött, a felkelő nap is harcol a fagyos köddel. A hófödte fák ágán csillogón áttörve bevetette sugarát a kápolnába és az ősz fejen ott ragyogott az arany glória.

A szent király megnyugodott.

